

ΒΛΕΜΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΩΡΓΙΚΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ

ΑΠΟ ΠΟΤΕ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ
ΜΑΣ. — ΤΗΝ ΜΝΗΜΟΝΕΥΟΥΝ Ο ΔΙΟΣΚΟΡΙ-
ΔΗΣ, Ο ΠΛΥΝΙΟΣ, Ο ΚΑΣΙΑΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΛΟΙ
ΑΛΛΟΙ. — Η ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ ΩΣ ΤΡΟ-
ΦΗΣ. — Η ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗ ΑΞΙΑ ΑΥΤΗΣ.

Ἡ Κορινθιακὴ ἀμπελος *Vitis Corinthia* *Sive Apyrena* κληθεῖσα ὑπὸ τοῦ Γάλλου βοτανικοῦ Bauhin ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως γιγάρτων (πυρήνων) εἰς τὰς ραγάς αὐτῆς, καλλιεργεῖται παρ' ἡμῶν ἀπὸ παναρχαίων χρόνων, εὐδοκίμει δὲ εἰς ὠρισμένα ἐδάφη λίαν περιωρισμένης ἐκτάσεως.

Μνεῖαν τῆς σταφίδος ποιοῦνται ὁ Θεόφραστος, ὁ Διοσκορίδης, ὁ Πλύνιος, ὁ Κασιανὸς καὶ ἄλλοι. Ἐπίσης ἦτο γνωστὴ καὶ ἡ ἀποξηρανσις τῶν σταφίδων. Ἐκαλεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ ἀσταφίς καὶ σταφυλίς καὶ ἐχρησίμευε ὡς κοινῆς χρήσεως προϊόν. Κατὰ τὸν Διοσκορίδην, ἐπροτιμῶντο αἱ σταφίδες τῆς Νήσου Ρόδου, ἧτις παρήγε δύο ποικιλίας, τὴν λευκὴν καὶ τὴν μελανήν. Οἱ ἀρχαῖοι Ῥωμαῖοι ἐκάλουν τὴν σταφίδα *una passa* καὶ *astaphida*.

Κατὰ τὰς σωζομένας δὲ μαρτυρίας διαφόρων συγγραφέων, φαίνεται ὅτι ἡ τότε γνωστὴ ποικιλία ἦτο ἡ μελανὴ ἢ κορινθιακὴ σταφίς.

Ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ ΙΓ' αἰῶνος φαίνεται ὅτι ἡ σταφίς ἐκαλλιεργεῖτο ἐντατικῶς εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐξ ἧς καὶ ἐξήγετο κατὰ μεγάλας ποσότητας, εἰς τὴν Ἀγγλίαν κυρίως. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΕ' αἰῶνος ἡ σταφίς εἰσήχθη ἐκ τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ζάκυνθον καὶ τὴν Κεφαλληνίαν, ὅπου ἐπὶ τοσοῦτον ἐπεξετάθη ἡ καλλιέργειά της, ὥστε ὑπῆρξεν ἐποχὴ, καθ' ἣν αἱ δύο αὐταὶ νῆσοι παρήγον τὰ 9)10 τῆς Κορινθιακῆς σταφίδος.

Δὲν εἶναι τελείως ἐξηκριβωμένον πᾶθεν κατάγειται ἡ σταφίς. Κατὰ τινας μὲν ἡ σταφίς ἀποτελεῖ ἴδιον εἶδος, κατ' ἄλλους ὅμως εἶναι ποικιλία τῆς ἀμπελου τῆς οἰνοφόρου (*Vitis Vinifera*) προελθοῦσα διὰ τὴν ἰστέωση (βλάβης) τοῦ πυρήνος αὐτῆς. Κατ' ἄλλους εἶναι ποικιλία τῆς ἀμπελου τῆς ἀγρίας, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν φέρει πυρήνας ἀλλ' εἶναι ἀγίγαρτος. Πρόκειται δηλαδὴ περὶ ποικιλίας ἀγρίας ἀμπελου βελτιωθεῖσης διὰ τῆς καλλιέργειας.

Ἡ σταφίς περιέχει 70—75 ο]ο σάκχαρον ὑπὸ τὴν πλέον ἀφομοιῶσιμον αὐτοῦ μορφήν, ἧτοι σταφυλοσακχάρου καὶ ὀπωροσακχάρου. Ὡσαύτως περιέχει ὀξυτρυγικὰ ἄλατα, μηλικὸν ὀξύ, λεύκωμα, σίδηρον, μαγνήσιον, κάλιον ἀσβεστιον, φωσφορικά κλπ.

Ἐπολογίζοντες μόνον τοῦ σακχάρου τὴν θρεπτικὴν ἰκανότητα εἰς θερμίδας, δὲ βάσειν τεσσάρων θερμίδων κατὰ γραμμάριον, εὐρίσκομεν ὅτι ἡ κατὰ χιλιόγραμμα ξηρὰς σταφίδος ἀπόδοσις εἰς θερμίδας ἀνέρχεται εἰς 3.000. Ἐὰν εἰς τὴν ποσότητα ταύτην τῶν θερμίδων προστεθῶσιν καὶ αἱ τῶν λοιπῶν συστατικῶν, βασιμῶς ὑπολογίζονται ὅτι ἡ εἰς θερμίδας ἀπόδοσις τῆς σταφίδος θέλει ἀνέλθῃ εἰς 3.223.

Πρὸς σύγκρισιν, παραθέτομεν ἐνταῦθα τὴν εἰς θερμίδας ἀπόδοσιν μερικῶν ἄλων ξηρῶν καρπῶν.